

UCHWAŁA Nr 56 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 kwietnia 1970 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski z 1966 r. Nr 1, poz. 2 i z 1969 r. Nr 36, poz. 271) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 skreśla się ust. 2;
- 2) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Wprowadza się obowiązek dokształcania pracowników i doskonalenia kwalifikacji zawodowych pracowników zajmujących określone stanowiska, na których wymagane jest wyższe lub średnie wykształcenie (przede wszystkim pracowników inżynierjno-technicznych i ekonomicznych).”;

- 3) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac w terminie do dnia 30 września 1970 r.:

- 1) ustala stanowiska pracy w ramach poszczególnych działów gospodarki narodowej, gałęzi i branż (dziedzin), na których zatrudnieni pracownicy podlegają obowiązkowemu dokształcaniu i doskonaleniu; ustalenia te powinny być aktualizowane stosownie do potrzeb gospodarki narodowej,

- 2) określa kolejność wprowadzania obowiązkowego dokształcania i doskonalenia pracowników zatrudnionych na stanowiskach, o których mowa w pkt 1,

- 3) ustala częstotliwość obowiązkowego dokształcania i doskonalenia, uwzględniając tempo zmian zachodzących w danej dziedzinie nauki i techniki, z tym że powtórzenie dokształcania i doskonalenia nie może następować w okresach dłuższych niż 6 lat.

2. Ministrowie, którym poruczone zostało sprawowanie koordynacji międzyresortowej w określonych gałęziach (dziedzinach) gospodarki narodowej, podejmą ustalenia, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do całych gałęzi (dziedzin) gospodarki narodowej bez względu na przynależność organizacyjną zakładów pracy.

3. W wypadkach uzasadnionych doraźnymi potrzebami gospodarki narodowej, związanymi z wprowadzeniem nowych technologii, nowych urządzeń lub wyrobów, stanowiska, na których zatrudnieni pracownicy mają być objęci jednorazowym obowiązkowym dokształceniem i doskonaleniem, mogą wyznaczać dyrektorzy zjednoczeń i dyrektorzy kombinatów.”;

- 4) po § 7 dodaje się nowy § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią uwzględnienie zadań resortów, wynikających z wprowadzenia obowiązkowego

wego doksztalcania i doskonalenia w programach dzialalnosci w zakresie doksztalcania i doskonalenia kadr z wyzszy i srednim wykształceniem oraz w planach zjednoczeń i przedsięwzięciach.

2. Obowiązek organizowania doksztalcania i doskonalenia lub skierowania na nie pracowników, jak również prowadzenia rejestru osób podlegających obowiązkowi doksztalcania lub doskonalenia i przeprowadzania okresowych analiz wykonania tego obowiązku spoczywa na kierownictwie zakładu pracy.
3. Obowiązkowe doksztalcanie i doskonalenie jest finansowane w ramach środków przewidzianych na cele szkoleniowe w planach poszczególnych resortów (rad narodowych).";

5) po § 7a dodaje się nowy § 7b w brzmieniu:

„§ 7b. 1. W zależności od wymagań stawianych pracownikom na określonych stanowiskach obowiązkowe doksztalcanie i doskonalenie może się odbywać w formie:

- 1) ukończenia studium podyplomowego, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy, lub
- 2) ukończenia kursu, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy, lub
- 3) odbycia stażu naukowego lub zawodowego, jeżeli program stażu wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy, lub
- 4) udziału w zorganizowanym i kierowanym samokształceniu, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy.

2. Potwierdzeniem osiągnięcia założonego poziomu i zakresu wiedzy i umiejętności w ramach obowiązkowego doksztalcania i doskonalenia jest egzamin lub inna forma sprawdzenia wiadomości (testy wiadomości, praca końcowa i inne).";

6) po § 7b dodaje się nowy § 7c w brzmieniu:

„§ 7c. 1. Kursy, o których mowa w § 7b ust. 1 pkt 2, mogą prowadzić:

- 1) szkoły wyższe i szkoły średnie,
- 2) placówki Polskiej Akademii Nauk i instytuty naukowo-badawcze resortów,
- 3) Centralny Ośrodek Doskonalenia Kadr Kierowniczych,
- 4) placówki zaplecza naukowo-badawczego nie wymienione w pkt 2,
- 5) międzyresortowe, resortowe i branżowe ośrodki szkolenia i doskonalenia kadr,
- 6) organizacje społeczne i stowarzyszenia naukowo-techniczne, a w szczególności Naczelna Organizacja Techniczna i Polskie Towarzystwo Ekonomiczne,
- 7) zakłady pracy.

2. Instytuty naukowo-badawcze powinny współdziałać z jednostkami organizacyjnymi prowadzącymi doksztalcanie i doskonalenie przez:

- 1) systematyczne przekazywanie im własnych osiągnięć naukowych i technicznych, które mogą być wykorzystane w procesie doksztalcania i doskonalenia,

2) udostępnianie laboratoriów i posiadanego wyposażenia,

3) zapewnienie udziału specjalistów zatrudnionych w instytucie naukowo-badawczym w zajęciach dydaktycznych.

3. W uzasadnionych wypadkach instytuty naukowo-badawcze powinny prowadzić doskonalenie kwalifikacji pracowników we własnym zakresie.

4. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego ustali kryteria, jakim powinny odpowiadać jednostki organizacyjne określone w ust. 1 pkt 4—7 uprawnione do prowadzenia kursów doksztalcania i doskonalenia kadr z wyższym i średnim wykształceniem.";

7) po § 7c dodaje się nowy § 7d w brzmieniu:

„§ 7d. 1. Jednostki organizacyjne, o których mowa w § 7c ust. 1 pkt 4—7, obowiązane są do opracowywania programów nauczania w zakresie organizowanego doksztalcania i doskonalenia; programy te powinny być zaopiniowane przez zainteresowane jednostki organizacyjne.

2. Wykaz jednostek opiniujących programy, o których mowa w ust. 1, ustala Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

3. Programy doksztalcania i doskonalenia zatwierdza jednostka nadrzędna nad jednostką organizacyjną prowadzącą doksztalcanie i doskonalenie, jeżeli nie został ustalony inny tryb ich zatwierdzania.";

8) po § 7d dodaje się nowy § 7e w brzmieniu:

„§ 7e. 1. Pracownicy zajmujący stanowiska, na których wymagane jest wykształcenie wyższe lub średnie, którzy nie posiadają wymaganego wykształcenia, lecz podjęli naukę w szkołach wyższych lub średnich, są w okresie odbywania nauki zwolnieni z obowiązkowego doksztalcania i doskonalenia.

2. Kierownik jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy może ustalić wypadki odstępstwa od przepisu ust. 1, gdy ze względu na ważne potrzeby zakładu pracy pracownik powinien przejść odpowiednie doraźne doksztalcanie lub doskonalenie.";

9) po § 7e dodaje się nowy § 7f w brzmieniu:

„§ 7f. 1. Kierownik jednostki nadrzędnej na wniosek kierownika zakładu pracy może zwolnić z obowiązku doksztalcania i doskonalenia pracownika wykazującego się w okresie ostatnich 5 lat wybitnymi osiągnięciami, świadczącymi o podwyższeniu kwalifikacji, a w szczególności:

- 1) wdrożonymi opatentowanymi wynalazkami i wzorami użytkowymi lub
- 2) wdrożeniami nowych rozwiązań konstrukcyjnych, technologicznych, ekonomicznych i organizacyjnych.

2. Z obowiązku doksztalcania i doskonalenia mogą być zwolnieni pracownicy, którzy ukończyli 55 rok życia.

3. Uzyskanie przez pracownika z wyższym wykształceniem stopnia naukowego doktora uznaje się za spełnienie obowiązku doksztalcania i doskonalenia, jeżeli temat rozprawy doktor-

skiej odpowiada zakresowi wykonywanej pracy zawodowej.

4. Pracownikowi, który zmienił stanowisko lub miejsce pracy, a na uprzednio zajmowanym stanowisku spełnił obowiązek dokształcania i doskonalenia, uznaje się spełnienie tego obowiązku w nowym zakładzie pracy, o ile kierunek odbytego obowiązkowego dokształcania i doskonalenia jest zgodny z kierunkiem dokształcania i doskonalenia obowiązującego na tym stanowisku.”;
- 10) po § 7f dodaje się nowy § 7g w brzmieniu:
„§ 7g. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalą wypadki, w których dokształcanie i doskonalenie odbyte w latach 1967—1970 uznane zostanie za spełnienie przez pracownika obowiązku dokształcania i doskonalenia zgodnie z przepisami uchwały.”;
- 11) po § 7g dodaje się nowy § 7h w brzmieniu:
„§ 7h. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) określą wymagania kwalifikacyjne dla pracowników podległych przedsiębiorstw i zjednoczeń zajmujących się organizacją dokształcania i doskonalenia.
2. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi zakres świadczeń i ulg dla pracowników odbywających obowiązkowe dokształcanie i doskonalenie na studiach podyplomowych na zasadach analogicznych jak dla pracowników równocześnie studiujących.
3. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) określą zakres ulg i świadczeń przysługujących pracownikom, którzy podjęli obowiązkowe dokształcanie i doskonalenie zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.”;
- 12) po § 7h dodaje się nowy § 7i w brzmieniu:
„§ 7i. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki sprawuje ogólny nadzór nad przebiegiem obowiązkowego dokształcania i doskonalenia, a w szczególności:
1) zapewnia zgodność kierunków dokształcania i doskonalenia z kierunkami rozwoju nauki i techniki,
2) ocenia przebieg dokształcania i doskonalenia,
3) wydaje w miarę potrzeby wytyczne w zakresie zagadnień, o których mowa w pkt 1 i 2.”;
- 13) po § 7i dodaje się nowy § 7j w brzmieniu:
„§ 7j. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), biorąc pod uwagę dotychczasowy dorobek i możliwości organizacji społecznych, w szczególności Naczelnej Organizacji Technicznej i Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, uwzględnią ich udział w pracach nad obowiązkowym dokształcaniem pracowników i doskonaleniem kwalifikacji pracowników oraz określą w uzgodnieniu z nimi ich zadania w zaspokajaniu potrzeb resortu i województwa, związanych z dokształcaniem i doskonaleniem kwalifikacji pracowników.”;
- 14) § 8 otrzymuje brzmienie:
„§ 8. Wprowadza się specjalizację zawodową jako szczególną formę obowiązkowego dokształcania i doskonalenia inżynierów.”;
- 15) po § 8 dodaje się nowy § 8a w brzmieniu:
„§ 8a. 1. Specjalizację zawodową uzyskuje inżynier zatrudniony w jednostce gospodarki społecznej, który wykaze się:
1) osiągnięciami w zakresie opracowywania i wdrażania nowoczesnych rozwiązań konstrukcyjnych, technologicznych i organizacyjnych, a w szczególności:
a) zastosowaniem po raz pierwszy w kraju rozwiązań problemów technicznych lub adaptacją rozwiązań już dokonanych do nowych warunków,
b) wdrożonymi opatentowanymi wynalazkami i wzorami użytkowymi zgodnymi z kierunkiem specjalizacji lub opatentowanymi wynalazkami zgodnymi z kierunkiem specjalizacji, których wdrożenie zostało zadecydowane,
c) uruchomieniem nowych i trudnych do opanowania technicznego produkcji, które dały efekty ekonomiczne;
2) ukończeniem obowiązkowego dokształcania i doskonalenia według zasad określonych w § 7b ust. 1 pkt 1, 2, 4 i ust. 2;
3) posiadaniem stażu pracy:
a) co najmniej 5 lat w specjalności zgodnej z kierunkiem ukończonych studiów i wykonywaniem nadal pracy w tej specjalności lub
b) co najmniej 7 lat w specjalności nie objętej kierunkiem ukończonych studiów i wykonywaniem nadal pracy w tej specjalności.
2. Specjalizacja może być nadana po zdaniu egzaminu przed komisją egzaminacyjną z zakresu wiedzy teoretycznej i umiejętności niezbędnych do opracowywania i wdrażania w praktyce nowych, postępowych rozwiązań w danej specjalności.
3. Inżynier, który uzyskał stopień naukowy doktora w dyscyplinie naukowej zgodnej z jego specjalnością zawodową, może uzyskać specjalizację bez spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2.”;
- 16) po § 8a dodaje się nowy § 8b w brzmieniu:
„§ 8b. 1. Uzyskanie specjalizacji stwierdza się świadectwem wydanym przez właściwego ministra.
2. Właściwym ministrem jest minister koordynujący branżę (dziedzinę), w której jest zatrudniony inżynier uzyskujący specjalizację.
3. Wzór świadectwa ustala Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.”;
- 17) po § 8b dodaje się nowy § 8c w brzmieniu:
„§ 8c. 1. Właściwy minister:
1) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali:
a) wykaz stanowisk pracy, których zajmowanie uzależnione jest od posiadania specjalizacji zawodowej, oraz odpowiednio uzupełni taryfikatory kwalifikacyjne,

- b) wykaz specjalizacji,
c) okres, po którym specjalizacja powinna być odnowiona, i tryb jej odnawiania,
- 2) w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego i po zasięgnięciu opinii zarządu głównego właściwego stowarzyszenia naukowo-technicznego powołuje komisję do spraw specjalizacji oraz ustala regulamin jej działania,
- 3) ustala sposób prowadzenia ewidencji uzyskanych specjalizacji.
2. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki ustala na wniosek właściwego ministra (§ 8b ust. 2) wykaz studiów podyplomowych i równorzędnych kursów, których ukończenie z wynikiem pozytywnym jest warunkiem uzyskania specjalizacji zawodowej.”;
- 18) po § 8c dodaje się nowy § 8d w brzmieniu:
„§ 8d. 1. W skład komisji do spraw specjalizacji wchodzi:
1) przedstawiciel właściwego ministra jako przewodniczący,
2) przedstawiciel właściwego stowarzyszenia naukowo-technicznego,
3) specjaliści z dziedzin, w których będą uzyskiwane specjalizacje, zatrudnieni w szkołach wyższych, instytutach naukowo-badawczych oraz innych jednostkach zaplecza naukowo-technicznego, i recenzenci powoływani do oceny konkretnych osiągnięć.
2. Do zadań komisji do spraw specjalizacji należy:
1) stwierdzenie zgodności programu studium podyplomowego lub równorzędnego kursu dla określonej specjalizacji,
2) ocena, czy kandydat spełnia warunki określone w § 8a ust. 1; przy ocenie spełnienia tych warunków przez kandydata zatrudnionego w zakładzie pracy, w którym wprowadzono arkusz osiągnięć inżyniera, arkusz ten powinien być wykorzystany jako jeden z elementów udokumentowania osiągnięć inżyniera,
3) wyznaczenie recenzentów do oceny osiągnięć kandydatów,
4) powoływanie komisji egzaminacyjnych,
5) przedstawianie właściwemu ministrowi wniosków w sprawie uzyskania specjalizacji.
3. Przy rozpatrywaniu wniosków o uzyskanie specjalizacji przez pracowników posiadających szczególnie duże osiągnięcia w zakresie wdrażania postępu technicznego, komisja do spraw specjalizacji na podstawie upoważnienia właściwego ministra może ustalić odmienny tryb oceny wniosku o uzyskanie specjalizacji.”;
- 19) po § 8d dodaje się nowy § 8e w brzmieniu:
„§ 8e. 1. W skład komisji egzaminacyjnej, o której mowa w § 8d ust. 2 pkt 4, wchodzi członek komisji do spraw specjalizacji i co najmniej dwóch specjalistów z dziedziny będącej przedmiotem egzaminu.
2. W razie uzyskania negatywnej oceny komisji egzaminacyjnej ponowne dopuszczenie kandydata do egzaminu dla uzyskania specjalizacji może nastąpić po upływie co najmniej jednego roku.”;
- 20) po § 8e dodaje się nowy § 8f w brzmieniu:
„§ 8f. 1. Wniosek o uzyskanie specjalizacji może zgłosić pracownik lub za jego zgodą:
1) kierownik zakładu pracy, w którym pracownik jest zatrudniony, w porozumieniu z dyrektorem zjednoczenia lub
2) oddział wojewódzki Naczelnej Organizacji Technicznej lub zarząd główny stowarzyszenia naukowo-technicznego na wniosek koła zakładowego stowarzyszenia naukowo-technicznego.
2. Decyzja w sprawie zgłoszenia wniosku o uzyskanie specjalizacji powinna być poprzedzona oceną osiągnięć kandydata, dokonaną przez kierownika zakładu pracy, w którym pracownik jest zatrudniony, z udziałem przedstawiciela organizacji związkowej oraz koła zakładowego stowarzyszenia naukowo-technicznego.”;
- 21) po § 8f dodaje się nowy § 8g w brzmieniu:
„§ 8g. Komitet Nauki i Techniki i resorty powinny w przedmiocie specjalizacji ściśle współdziałać z Naczelną Organizacją Techniczną i zrzeszonymi w niej stowarzyszeniami naukowo-technicznymi i korzystać z pomocy tych organizacji na zasadach określonych w uchwale nr 29 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1966 r. w sprawie dalszego wzmocnienia roli i rozszerzenia zasięgu działania Naczelnej Organizacji Technicznej oraz zrzeszonych w niej stowarzyszeń naukowo-technicznych (Monitor Polski Nr 4, poz. 27).”;
- 22) po § 8g dodaje się nowy § 8h w brzmieniu:
„§ 8h. Koszty działalności komisji do spraw specjalizacji (§ 8c ust. 1 pkt 2) i komisji egzaminacyjnych (§ 8d ust. 2 pkt 4) pokrywają jednostki organizacyjne, przy których komisje te działają.”;
- 23) po § 8h dodaje się nowy § 8i w brzmieniu:
„§ 8i. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki na wniosek właściwego ministra może wprowadzić specjalizację zawodową dla innych grup pracowników oraz ustalić dla nich odmiennie warunki uzyskiwania specjalizacji.”;
- 24) w § 9 początkową treść łącznie z pkt 1 oznacza się jako ust. 1, a pkt 2 — jako ust. 2, który otrzymuje brzmienie:
„2. Ukończenie przez pracownika obowiązkowego kształcenia i doskonalenia jest warunkiem do zajmowania stanowisk, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 1 i § 8c ust. 1 pkt 1 lit. a).”
- 25) § 11, 12 i 17 skreśla się;
- 26) w § 19 po wyrazach „w niniejszej uchwale” dodaje się wyrazy „z wyjątkiem § 8—8i”;
- 27) § 20 otrzymuje brzmienie:
„§ 20. 1. Przepisy uchwały nie dotyczą:
1) żołnierzy będących w czynnej służbie wojskowej,
2) pracowników służby zdrowia objętych szkoleniem w ramach resortu podległego Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej.
2. § 6—8i i § 9 ust. 2 nie dotyczą osób, o których mowa w ust. 1, oraz:
1) funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i służby więziennej,
2) członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa,
3) nauczycieli i pracowników naukowo-dydaktycznych szkół wyższych.”;
- 28) § 21 otrzymuje brzmienie:
„§ 21. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komitetu Nauki i Techniki, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Prze-

wodniczemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, zainteresowanym ministrom (przewodniczącym komitetów i kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw)."

§ 2. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst uchwały nr 306 Rady

Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*